

Schubertiada

Vilabertran

27a edició

Estimaràs la música

Acadèmia de la Schubertiada amb
el Professor Wolfram Rieger

Irene Mas Salom, soprano

Marc Serra, piano

Violeta Alarcón, soprano

Èric Varas, piano

Aquest concert s'interpretarà sense pausa.

**Dijous 29 d'agost de
2019, 18:30 h**

Lieder de Schubert, Poulenc i Strauss

Irene Mas Salom
Marc Serra

16' **FRANZ SCHUBERT**
Frühlingsglaube, D. 686 (1820)
Suleika I, D. 720 (1821)
An den Mond, D.193 (1815)
Gretchen am Spinnrade, D. 118 (1814)

Violeta Alarcón
Èric Varas

17' **FRANZ SCHUBERT**
Des Mädchens Klage, D. 191 (1815)
Die junge Nonne, D. 828 (1821)
Seligkeit, D. 433 (1816)
Du bist die Ruh, D. 776 (1823)
Rastlose Liebe, D. 138 (1815)

Irene Mas Salom
Marc Serra

14' **FRANCIS POULENC**
Fiançailles pour rire, FP 101 (1939)
La dame d'André
Dans l'herbe
Il vole
Mon cadavre est doux comme un gant
Violon
Fleurs

Violeta Alarcón
Èric Varas

11' **RICHARD STRAUSS**
Die Nacht, op. 10/3 (1885)
Ständchen, op. 17/2 (1886)
Freundliche Vision, op. 48/1 (1900)
Schlechtes Wetter, op. 69/5 (1918)

Irene Mas Salom, soprano

Nascuda a Palma de Mallorca, finalitza el Grau Professional de Cant amb el Primer Premi Extraordinari en les especialitats de cant i de música de cambra; el juny de 2016 obté el Grau Superior de cant al Conservatori Superior del Liceu. Ha estat guardonada, entre d'altres, amb el Premi Mirna Lacambra pel rol de Susanna (*Le nozze di Figaro*), la beca "Joves Promeses" de la Fundació Ferrer-Salat, la beca d'alta especialització de la Fundació AIE o la beca per accedir a l'Acadèmia de Formació Professional de Jordi Savall. Recentment ha rebut el premi AOTP'18 a la millor veu femenina no protagonista pel paper de Sophie (*Werther*). Ha participat a les tres últimes edicions del LIFE Victoria i ha debutat amb l'Orquestra Simfònica de Balears. Ha enregistrat un disc per a Toccata Classics amb Emma Kirkby, Charles Daniels, Timothy Roberts i l'orquestra Ars Musicae a Londres.

Marc Serra, piano

S'inicia al piano a l'edat de cinc anys i cursa el Grau Professional al Conservatori Isaac Albéniz de Girona obtenint Matrícula d'Honor en piano. Posteriorment estudia a l'ESMUC i segueix amb els estudis de piano i de Lied fent el Màster de Piano a la Hochschule für Musik de Basilea. El 2017 actua al Palau de la Música dins el marc del concurs "El Primer Palau"; ha tocat com a solista en escenaris com l'Auditori de Barcelona o l'Auditori Palau de Congressos de Girona. En l'àmbit de música de cambra i el lied, és important la influència de Francisco Poyato en la seva formació; també ha rebut consell de professors com Wolfram Rieger, Hartmut Höll o Malcolm Martineau. És becat per la Fundació Victoria de los Ángeles i ha participat en el LIFE Victoria el 2013 i el 2018; ha participat en la gravació del CD "Pau i Victòria" i col·labora amb el Màster en Lied Victoria de los Ángeles a l'ESMUC.

Violeta Alarcón, soprano

Neix a Barcelona l'any 1994. Comença els estudis musicals als set anys en l'especialitat de piano i n'obté el títol de Grau Professional al Conservatori de Música del Liceu. Als divuit anys inicia els estudis de cant líric i el Grau d'Estudis Literaris a la UB, amb el qual obté el Premi Extraordinari. L'any 2016 rep la Beca "Joves Promeses" de la Fundació Ferrer-Salat i comença el Grau Superior de Cant al Liceu. Ha rebut classes de Pep Surinyac i ha participat en masterclasses amb Sholto. Kynoch, Manuel García Morante, Malcolm Martineau i Wolfram Rieger, entre d'altres. Va debutar com a solista el 2015 a l'Auditori de Sant Cugat i ha ofert nombrosos recitals on el lied sempre ha tingut un pes especial arreu de Catalunya, Espanya i França. El 2018 debuta en el rol d'Elisabeth (*Tannhäuser*) a l'Opéra-Studio de Ginebra i participa al Festival LIFE Victoria amb el pianista Eric Varas.

Èric Varas, piano

Neix a Barcelona l'any 1996. Al Conservatori Municipal de Música de Barcelona estudia amb Maria Rosa Ribas i Jordi Vilaprinyó i obté el Grau Professional de Piano amb Menció d'Honor. El 2014 accedeix a l'ESMUC, on recentment ha finalitzat els seus estudis superiors sota el mestratge de Jean-François Dichamp. El seu interès pel lied neix l'any 2015 arran de les classes amb Francisco Poyato i Alan Branch. Des d'aleshores, ha participat en masterclasses amb Malcolm Martineau, Simon Lepper, Wolfram Rieger i Pablo Assante. Des del 2013 treballa com a pianista acompanyant en territori tant nacional (Teatre Principal de Maó, 2018; MEAM, 2019) com internacional (Nova Delhi, 2018). Actualment és mestre repetidor a Bohemia's Produccions (Òpera al PMC) i a la Companyia d'Amics de la Sarsuela de Gràcia. El passat mes d'octubre va participar en el Festival LIFE Victoria amb la soprano Violeta Alarcón.

Col·laborador principal

Amb el suport de

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

Irene Mas Salom, soprano
Marc Serra, piano

Violeta Alarcón, soprano
Èric Varas, piano

Canònica de Santa Maria de Vilabertran
Dijous 29 d'agost de 2019

Irene Mas Salom i Marc Serra

Franz Schubert (1797 - 1828)

Ludwig Uhland

Frühlingsglaube

Die linden Lüfte sind erwacht,
Sie säuseln und weben Tag und Nacht,
Sie schaffen an allen Enden.
O frischer Duft, o neuer Klang!
Nun, armes Herze, sei nicht bang!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weiss nicht, was noch werden mag,
Das Blühen will nicht enden.
Es blüht das fernste, tiefste Tal:
Nun, armes Herz, vergiss der Qual!
Nun muss sich Alles, Alles wenden.

Fe primaveral

Les brises suaus estan despertes,
murmuren i es mouen dia i nit,
i arriben a tot arreu.
Oh, perfum refrescant! Sons renovats!
Ara, pobre cor, no tinguis por!
Ara tot, tot ha de canviar.

El món serà cada dia més formós,
i no sabem el que encara pot succeir,
la floració mai s'acabarà;
florirà la vall més profunda i llunyana:
ara, pobre cor, oblida les penes!
Ara tot, tot ha de canviar.

Marianne von Willemer

Suleika I

Was bedeutet die Bewegung?
Bringt der Ost mir frohe Kunde?
Seiner Schwingen frische Regung
Kühlt des Herzens tiefe Wunde.

Kosend spielt er mit dem Staube,
Jagt ihn auf in leichten Wölkchen,
Treibt zur sichern Rebenlaube
Der Insekten frohes Völkchen.

Lindert sanft der Sonne Glühen,
Kühlt auch mir die heißen Wangen,
Küßt die Reben noch im Fliehen,
Die auf Feld und Hügel prangen.

Und mir bringt sein leises Flüstern
Von dem Freunde tausend Grüße;
Eh' noch diese Hügel düstern,
Grüßen mich wohl tausend Küsse.

Und so kannst du weiter ziehen!
Diene Freunden und Betrübten.
Dort wo hohe Mauern glühen,
Dort find' ich bald den Vielgeliebten.

Ach, die wahre Herzenskunde,
Liebeshauch, erfrischtes Leben
Wird mir nur aus seinem Munde,
Kann mir nur sein Athem geben.

Ludwig Höltz

An den Mond

Geuss, lieber Mond, geuss deine Silberflimmer
Durch dieses Buchengrün,
Wo Phantasien und Traumgestalten
Immer vor mir vorüberfliehn.

Enthülle dich, dass ich die Stätte finde,
Wo oft mein Mädchen sass,
Und oft, im Wehn des Buchbaums und der Linde,
Der goldnen Stadt vergass.

Enthülle dich, dass ich des Strauchs mich freue,
Der Kühlung ihr gerauscht,
Und einen Kranz auf jeden Anger streue,
Wo sie den Bach belauscht.

Dann, lieber Mond, dann nimm den Schleier wieder,
Und traur um deinen Freund,
Und weine durch den Wolkenflor hernieder,
Wie dein Verlassner weint!

Suleika I

Què significa aquesta agitació?
Et porta bones noves el vent de l'est?
El moviment refrescant de les seves ales
lenifica les profundes ferides del cor.

Juga acaroador amb la pols,
aixecant-la en núvols lleugers,
i empeny l'alegre munió d'insectes
cap al protector ramatge de les vinyes.

Mitiga dolçament l'ardor del sol,
també em refresca les galtes enceses,
i tot volant refresca encara les vinyes
que lluen pels camps i pels turons.

I els seus tendres murmuris
em porten mil salutacions de l'amic,
abans que s'enfosqueixin aquests turons
més de mil besos em saluden.

I ara pots continuar volant!
Serveix els amics i els entristits.
Allà on brillen aquells alts murs
trobaré aviat l'estimat.

Ai, el missatge veritable del cor,
l'hàlit amorós, la vida refrescant,
m'arribaran només de la seva boca,
només el seu alè me'ls pot transmetre.

A la lluna

Escampa, estimada lluna, la teva llum de plata
sobre aquesta verda fageda,
on fantasies i visions somniades
fugen sempre davant meu!

Mostra't, perquè pugui trobar l'indret
on s'asseia sempre l'estimada,
i sovint, amb el renou dels faigs i dels til·lers,
m'oblidava de la ciutat daurada.

Mostra't, perquè pugui alegrar-me amb els arbres
que li van donar frescor,
i deixar una corona en aquell prat
on ella escoltava el rierol.

Després, estimada lluna, torna a posar-te el vel,
i compadeix el teu amic,
I deixa caure els teus plors enmig dels núvols,
plora com ho fa un solitari!

Johann Wolfgang von Goethe
Gretchen am Spinnrade

Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Wo ich ihn nicht hab'
Ist mir das Grab,
Die ganze Welt
Ist mir vergällt.

Mein armer Kopf
Ist mir verrückt
Mein armer Sinn
Ist mir zerstückt.

Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Nach ihm nur schau' ich
Zum Fenster hinaus,
Nach ihm nur geh' ich
Aus dem Haus.

Sein hoher Gang,
Sein' edle Gestalt,
Seines Mundes Lächeln,
Seiner Augen Gewalt.

Und seiner Rede
Zauberfluss.
Sein Händedruck,
Und ach, sein Kuss!

Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Mein Busen drängt sich
Nach ihm hin.
Ach dürft' ich fassen
Und halten ihn.

Und küssen ihn
So wie ich wollt'
An seinen Küssen
Vergehen sollt'!

Margarida a la filosa

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

On ell no hi és,
hi ha la meva tomba;
el món sencer
se m'ha amagat.

El meu pobre cap
està trastocat,
els meus sentits
estan destrossats.

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

Només miro per la finestra
per veure'l,
només per ell
surto de casa.

El seu caient distingit,
la seva noble figura,
el somriure de la seva boca,
la força dels seus ulls,

i el màgic corrent
de les seves paraules,
la seva mà entre les meves,
i ai! els seus besos.

La meva pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.

El meu pit
l'anhela ardentment.
Ah, si pogués agafar-lo
i retenir-lo!

I besar-lo
com jo voldria!
Em moriria
amb els seus besos!

Violeta Alarcón i Èric Varas

Franz Schubert

Friedrich von Schiller

Des Mädchens Klage

Der Eichwald braust, die Wolken ziehn,
Das Mägdlein sitzt an Ufers Grün,
Es bricht sich die Welle mit Macht, mit Macht,
Und sie seufzt hinaus in die finstere Nacht,
Das Auge vom Weinen getrübet.

„Das Herz ist gestorben, die Welt ist leer,
Und weiter gibt sie dem Wunsche nichts mehr,
Du Heilige, rufe dein Kind zurück,
Ich habe genossen das irdische Glück,
Ich habe gelebt und geliebet!“

Es rinnet der Tränen vergeblicher Lauf,
Die Klage, sie wecket die Toten nicht auf;
Doch nenne, was tröstet und heilet die Brust
Nach der süßen Liebe verschwundener Lust,
Ich, die Himmlische, will's nicht versagen.

„Lass rinnen der Tränen vergeblichen Lauf,
Es wecke die Klage die Toten nicht auf!
Das süsseste Glück für die trauernde Brust,
Nach der schönen Liebe verschwundener Lust,
Sind der Liebe Schmerzen und Klagen.“

El plor de la noia

Murmura el bosc de roures, suren els núvols,
la noieta està asseguda en la verda riba,
l'ona es trenca amb força, amb força,
i ella sospira en la nit fosca,
amb els ulls entelats per les llàgrimes.

“El cor s'ha mort, el món és buit,
i no omple més els meus desigs.
Oh, Déu, emporta't la teva filla,
ja he gaudit de la felicitat terrenal:
he estimat i he estat estimada!”

Corren les llàgrimes en una carrera inútil,
el plor no desperta els morts;
però digues, què consola i cura el cor,
desaparegut el dolç plaer de l'amor?
Jo, la celestial, no t'ho vull recusar.

“Deixa córrer les llàgrimes en carrera inútil.
el plor no despertarà el plor dels morts!
Però la més dolça felicitat per al cor afligit,
desaparegut el bell plaer de l'amor,
són les penes i les queixes de l'amor”.

Jakob Nikolaus Craigher de Jachelutta

Die junge Nonne

Wie braust durch die Wipfel der heulende Sturm!
Es klirren die Balken, es zittert das Haus!
Es rollet der Donner, es leuchtet der Blitz,
Und finster die Nacht, wie das Grab!

Immerhin, immerhin,
so tobt' es auch jüngst noch in mir!
Es brauste das Leben, wie jetzo der Sturm,
Es bebten die Glieder, wie jetzo das Haus,
Es flammte die Liebe, wie jetzo der Blitz,
Und finster die Brust, wie das Grab.

Nun tobe, du wilder, gewalt'ger Sturm,
Im Herzen ist Friede, im Herzen ist Ruh,
Des Bräutigams harret die liebende Braut,
Gereinigt in prüfender Glut,
Der ewigen Liebe getraut.

Ich harre, mein Heiland, mit sehndem Blick!
Komm, himmlischer Bräutigam, hole die Braut,
Erlöse die Seele von irdischer Haft.
Horch, friedlich ertönet das Glöcklein vom Turm!
Es lockt mich das süsse Getön
Allmächtig zu ewigen Höh'n. Alleluia!

Ludwig Hölty

Seligkeit

Freuden sonder Zahl
Blühn im Himmelsaal
Engeln und Verklärten,
Wie die Väter lehrten.
Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Jedem lächelt traut
Eine Himmelsbraut;
Harf' und Psalter klinget,
Und man tanzt und singet.
Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Lieber bleib' ich hier,
Lächelt Laura mir
Einen Blick, der saget,
Dass ich ausgeklaget.
Selig dann mit ihr
Bleib' ich ewig hier!

La jove monja

Com bramula entre el brancatge la sorollosa tempesta!
Cruixen les bigues, tremola la casa!
Retrunyen els trons, esclaten els llamps,
i obscura és la nit, com una tomba!

Constantment, constantment!
Així m'encenia també jo recentment!
Bramulava la vida, com ara la tempesta,
em tremolaven els membres, com ara la casa,
m'encenia l'amor, com ara els llamps,
i obscur era el meu cor, com ara la tomba.

Segueix, doncs, tempesta salvatge i potent!
En el meu cor hi ha pau, i tranquil·litat.
L'amorosa núvia espera el seu promès,
purificada per una ardor incontestable,
i promesa a l'amor etern.

T'espero, Salvador meu, amb anhelant mirada!
Vine, promès celestial, pren la teva núvia,
allibera'm l'ànima de la seva presó terrenal!
Escolteu amb quina pau ressonen les campanes de la torre!
Amb el seu dolç repic em crida
el Totpoderós cap a les altures! Al·leluia!

Benaurança

Floreixen amb joies incomptables
en la sala celestial
àngels i benaventurats,
com ens ensenyen els pares.
Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

A cadascú somriu confiada
una núvia celestial;
sonen arpes i salteris,
i es canta i es balla.
Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

Però més aviat restaria ací,
si Laura em somrigués,
i amb una mirada em digués
que mai més no sofriré.
Benaurat llavors amb ella
romandria ací eternament!

Friedrich Rückert
Du bist die Ruh

Du bist die Ruh,
Der Friede mild,
Die Sehnsucht du,
Und was sie stillt.

Ich weihe dir
Voll Lust und Schmerz
Zur Wohnung hier
Mein Aug' und Herz.

Kehr' ein bei mir,
Und schliesse du
Still hinter dir
Die Pforten zu.

Treib andern Schmerz
Aus dieser Brust.
Voll sei dies Herz
Von deiner Lust.

Dies Augenzelt
Von deinem Glanz
Allein erhellt,
O füll' es ganz.

Johann Wolfgang von Goethe
Rastlose Liebe

Dem Schnee, dem Regen,
dem Wind entgegen,
im Dampf der Klüfte,
durch Nebeldüfte,
immer zu! Immer zu!
Ohne Rast und Ruh!

Lieber durch Leiden
möcht' ich mich schlagen,
also so viel Freuden
des Lebens ertragen.
Alle das Neigen
von Herzen zu Herzen,
ach, wie so eigen
schaffet das Schmerzen!

Wie - soll ich fliehen?
Wälderwärts ziehen?
Alles vergebens!
Krone des Lebens,
Glück ohne Ruh,
Liebe, bist du!

Tu ets la pau

Tu ets la pau,
el dolç repòs,
l'enyorança
i el que tot ho encalma.

Em consagro a tu,
plena de joia i dolor,
perquè visquin aquí
els meus ulls i el meu cor.

Vine a mi
i tanca tranquil
darrera teu
la porta.

Treu qualsevol pena
d'aquest pit!
Que aquest cor s'ompli
de la teva joia!

Omple de llum
el pavelló dels meus ulls,
il·luminats només
pel teu esclat.

Amor inquiet

A través de la neu,
de la pluja i el vent,
del baf dels abismes,
o dels hàlits de la boira,
sempre endavant! sempre endavant!
Sense descans, sense repòs!

M'agradaria més de veure'm
atacat pel sofriment,
que suportar en aquesta vida
tantes alegries.
Tots aquests afanys
de cor a cor,
ai, quines penes
creen més singulars!

Com puc fugir?
A través dels boscos?
Tot és inútil!
Ets, amor,
la corona de la vida,
la felicitat sense repòs!

Irene Mas Salom i Marc Serra

Francis Poulenc (1899 - 1963)

Louise de Valmorin

Fiançailles pour rire

La dame d'André

André ne connais pas la dame
Qu'il prend aujourd'hui par la main.
A-t-elle un cœur à lendemains,
Et pour le soir a-t-elle une âme?

Au retour d'un bal campagnard
S'en allait-elle en robe vague
Chercher dans les meules la bague
Des fiançailles du hasard?

A-t-elle eu peur, la nuit venue,
Guettée par les ombres d'hier,
Dans son jardin, lorsque l'hiver
Entrait par la grande avenue?

Il l'a aimée pour sa couleur,
Pour sa bonne humeur de Dimanche.
Pâlira-t-elle aux feuilles blanches
De son album des temps meilleurs?

Dans l'herbe

Je ne peut plus rien dire
Ni rien faire pour lui.
Il est mort de sa belle
Il est mort de sa mort belle
Dehors
Sous l'arbre de la Loi
En plein silence
En plein paysage
Dans l'herbe.
Il est mort inaperçu
En criant son passage
En appelant
En m'appelant.
Mais comme j'étais loin de lui
Et que sa voix ne portait plus
Il est mort seul dans les bois
Sous son arbre d'enfance.
Et je ne peux plus rien dire
Ni rien faire pour lui.

Prometatges per riure

La dama d'Andreu

Andreu no coneix la dama
amb qui es casarà avui.
Té ella un cor per al futur,
i per al vespre, té una ànima?

En tornant d'un ball camperol,
que se'n anava ella amb vestit vaporós
a cercar en els palls
l'anell de prometatge?

Arribada la nit, ha tingut por,
esguardada per les ombres d'ahir,
en el seu jardí, quan l'hivern
entrava per la gran avinguda?

Ell l'ha estimada pel seu color,
pel seu bon humor de diumenge.
S'esblaimarà ella en les fulles blanques
del seu àlbum de temps millors?

A l'herba

No puc dir res més
ni fer res per ell.
És ben mort,
d'una mort bella
a fora
sota l'arbre de la llei
en ple silenci
en ple paisatge
en l'herba
ha mort desapercebut
cridant el seu pas
i cridant
cridant-me.
Però com que jo era lluny d'ell
i la seva veu no era prou forta
ha mort sol en els boscos
sota el seu arbre de la infància.
No puc dir res més
ni fer res per ell.

Il vole

En allant se coucher le soleil
Se reflète au vernis de ma table:
C'est le fromage rond de la fable
Au bec de mes ciseaux de vermeil.

- Mais où est le corbeau? - Il vole.

Je voudrais coudre mais un aimant
Attire à lui toutes mes aiguilles.
Sur la place les joueurs de quilles
De belle en belle passent le temps.

-Mais où est mon amant? - Il vole.-

C'est un voleur que j'ai pour amant,
Le corbeau vole et mon amant vole,
Voleur de cœur manque sa parole
Et le voleur de fromage est absent.

-Mais où est le bonheur? - Il vole.

Je pleure sous le saule pleureur
Je mêle mes larmes à ses feuilles
Je pleure car je veux qu'on me veuille
Et je ne plais pas à mon voleur.

- Mais où donc est l'amour? - Il vole.

Trouvez la rime à ma déraison
Et par les routes du paysage
Ramenez-moi mon amant volage
Qui prend les cœurs et perd ma raison.

Je veux que mon voleur me vole.

Ell vola¹

En anar a pondre's, el sol
s'emmiralla en el vernís de la meva taula:
És el formatge rodó de la faula²
en la punta de les meves estisores de plata.

Però on és el corb? – Vola.

Jo voldria cosir però un amant
atreu totes les meves agulles.
A la plaça els jugadors de bitlles
passen el temps d'una jugada³ a l'altre.

Però on és el meu amant? – Roba.

És un lladre el qui tinc per amant,
el corb vola i el meu amant roba,
el lladre de cors falta a la seva paraula
I el lladre de formatges no hi és.

Però on és la felicitat? – Vola.

Ploro sota el desmai,
barrejo les mes llàgrimes amb les seves fulles,
ploro perquè vull ser desitjada
I ja no agrado al meu lladre.

Però doncs on és l'amor? – Vola.

Trobeu la rima a la meva desraó
i per les rutes del paisatge
torneu-me el meu amant lladregot
que pren els cors i em fa perdre la raó.

Vull que el meu lladre em robi.

1. El títol *Il vole* és ambigu, i significa tant vola com roba

2. Es refereix a la faula de La Fontaine *El corb i la guineu*.

3. La paraula *belle* significava bellesa i significava també joc de bitlles. (Louise de Valmorin)

Mon cadavre est doux comme un gant

Mon cadavre est doux comme un gant
Doux comme un gant de peau glaçée
Et mes prunelles effacées
Font de mes yeux des cailloux blancs.

Deux cailloux blancs dans mon visage,
Dans le silence deux muets
Ombres encore d'un secret
Et lourds du poids mort des images.

Mes doigts tant de fois égarés
Sont joints en attitude saint
Appuyées au creux de mes plaintes
Au nœud de mon cœur arrêté.

Et mes deux pieds sont les montagnes,
Les deux derniers monts que j'ai vus
A la minute où j'ai perdu
La course que les années gagnent.

Mon souvenir est ressemblant,
Enfants emportez-le bien vite,
Allez, allez ma vie est dite.
Mon cadavre est doux comme un gant.

Violon

Couple amoureux aux accents méconnus
Le violon et son joueur me plaisent.
Ah! j'aime ces gémissements tendus
Sur la corde des malaises.
Aux accords sur les cordes des pendus
A l'heure où les Lois se taisent
Le cœur, en forme de fraise,
S'offre à l'amour comme un fruit inconnu.

Fleurs

Fleurs promises, fleurs tenues dans tes bras,
Fleurs sorties des parenthèses d'un pas,
Qui t'apportait ces fleurs l'hiver
Saupoudrées du sable des mers?
Sable de tes baisers, fleurs des amours fanées
Les beaux yeux sont de cendre et dans la cheminée
Un cœur enrubanné de plaintes
Brûle avec ses images saintes.

El meu cadàver és dolç com un guant

El meu cadàver és dolç com un guant,
dolç com un guant de pell gelada,
i les meves ninetes esborrades
fan dels meus ulls unes pedres blanques.

Dues pedres blanques en la meva cara,
en el silenci, dos muts
ombrejats encara per un secret
i pesats pel pes mort de les imatges.

Els meu dits tantes vegades desorientats
estan junts en actitud santa,
recolzats en el buit de les meves queixes
al nus del meu cor aturat.

I els meus dos peus són les muntanyes,
els dos darrers monts que he vist
en el moment on he perdut
la carrera que guanyen els anys.

El meu record és semblant,
nois, emporteu-vos-el ben aviat,
aneu, aneu, la meva vida s'ha acabat.
El meu cadàver és dolç com un guant.

Violí

Parella amorosa d'accents mal apreciats,
el violí i el seu intèrpret m'agraden.
Ah!, m'agraden aquests gemecs tensos
en la corda de les inquietuds.
Als acords en les cordes dels penjats
en el moment en que callen les lleis,
el cor, en forma de maduixa,
s'ofereix a l'amor com una fruita desconeguda.

Flors

Flors promeses, flors tingudes als teus braços,
flors sortides dels parèntesis d'un no,
qui et portava aquestes flors a l'hivern
esquitxades per la sorra dels mars?
Sorra dels teus besos, flors d'amors pansits.
Els bells ulls són de cendra i a la xemeneia
un cor ornat de queixes
crema amb les seves imatges santes.

Violeta Alarcón i Èric Varas

Richard Strauss (1864 - 1948)

Hermann von Gilm

Die Nacht

Aus dem Walde tritt die Nacht,
Aus den Bäumen schleicht sie leise,
Schaut sich um in weitem Kreise,
Nun gib Acht!

Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben
Löscht sie aus und stiehlt die Garben
Weg vom Feld.

Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des Stroms
Nimmt vom Kupferdach des Doms
Weg das Gold.

Ausgeplündert steht der Strauch:
Rücke näher, Seel' an Seele,
O die Nacht, mir bangt, sie stehle
Dich mir auch.

Adolf Friedrich von Schack

Ständchen

Mach auf, mach auf! doch leise, mein Kind,
Um Keinen vom Schlummer zu wecken!
Kaum murmelt der Bach, kaum zittert im Wind
Ein Blatt an den Büschen und Hecken;
Drum leise, mein Mädchen, daß nichts sich regt,
Nur leise die Hand auf die Klinke gelegt!

Mit Tritten, wie Tritte der Elfen so sacht,
Um über die Blumen zu hüpfen,
Flieg leicht hinaus in die Mondscheinnacht,
Zu mir in den Garten zu schlüpfen!
Rings schlummern die Blüten am rieselnden Bach
Und duften im Schlaf, nur die Liebe ist wach.

Sitz nieder! Hier dämmerts geheimnisvoll
Unter den Lindenbäumen.
Die Nachtigall uns zu Häupten soll
Von unseren Küssen träumen
Und die Rose, wenn sie am Morgen erwacht,
Hoch glühen von den Wonnenschauern der Nacht.

La nit

Surt la nit del bosc,
camina lentament des dels arbres,
mira el seu ampli entorn,
ara vés amb compte!

Totes les llums d'aquest món,
totes les flors i tots el colors,
els apaga, i roba
els gavells del camp.

S'emporta tot el que era preciós,
s'emporta la plata del riu,
s'emporta l'or de la cúpula
de la catedral.

Saquejat està l'arbust,
acosta't més, l'ànima a l'ànima,
oh, la nit!, em fa por que et robi
a tu també.

Serenata

Obre, obre, estimada, però suaument,
per a no despertar ningú del seu son.
Quasi no murmura el rierol, quasi no agita el vent
una fulla en els arbustos i en les bardisses.
Per això, suaument, estimada, que res no es mogui,
posa suaument la mà al pany de la porta!

Camina poc a poc, com les passes dels elfs
quan salten sobre les flors,
vola lleugera a la llum del clar de lluna,
i vine a mi, al jardí!
Al voltant dormiten les flors prop del rierol
i perfumen el son. Només l'amor està despert!

Seu, aquí clareja secretament
sota els til·lers.
El rossinyol, al nostre capçal,
somniairà els nostres petons,
i les roses, quan es despertin al matí,
es ruboritzaran per les delícies de la nit.

Otto Julius Bierbaum
Freundliche Vision

Nicht im Schlafe hab ich das geträumt,
Hell am Tage sah ich's schön vor mir:
Eine Wiese voller Margeritten;
Tief ein weißes Haus in grünen Büschen;
Götterbilder leuchten aus dem Laube.
Und ich geh' mit Einer, die mich lieb hat
Ruhigen Gemütes in die Kühle
Dieses weißen Hauses, in den Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß wir kommen.

Heinrich Heine
Schlechtes Wetter

Das ist ein schlechtes Wetter,
Es regnet und stürmt und schneit;
Ich sitze am Fenster und schaue
Hinaus in die Dunkelheit.

Da schimmert ein einsames Lichtchen,
Das wandelt langsam fort;
Ein Mütterchen mit dem Laternchen
Wankt über die Straße dort.

Ich glaube, Mehl und Eier
Und Butter kaufte sie ein;
Sie will einen Kuchen backen
Fürs große Töchterlein.

Die liegt zu Hause im Lehnstuhl,
Und blinzelt schläfrig ins Licht;
Die goldenen Locken wallen
Über das süße Gesicht.

Amable visió

No ho he somniat mentre dormia,
ho he vist al meu davant a la llum del dia:
un prat ple de margarides;
al fons, entre verdes plantes, una casa blanca;
brillen imatges divines entre el fullatge;
i vaig amb ànim apacible
amb la que m'ha estimat, cap a la frescor
d'aquesta casa blanca, cap a la pau
que espera, bellament, que hi arribem.

Mal temps

Quin temps més dolent,
plou, i trona, i neva;
estic assegut a la finestra
mirant enfora a l'obscuritat.

Brilla una llumeta solitària
que avança lentament;
és una mare amb una llàntia,
que camina pel carrer.

Em sembla que ha anat a comprar
farina, ous i mantega;
vol fer un pastís
per a la seva bella filleta.

Que seu a casa en la seva poltrona,
i parpelleja a la llum mig endormiscada,
amb els seus rulls daurats
caient-li damunt la seva dolça cara.

Traduccions: Manuel Capdevila i Font